

[Annelise Gottfredsen]

gas. Og jeg er enig med ministeren i – og det har jeg også givet udtryk for i DONG's repræsentantskab – at der skal forhandles med potentielle leverandører om yderligere leverancer på et helt kommercielt plan for at opnå de rigtige priser og leveringsvilkår.

Vi ønsker ikke, at der på nogen måde skal laves statslig indblanding, medens disse forhandlinger foregår. Det kan jeg godt røbe allerede på nuværende tidspunkt.

Vi siger også nej til et statsligt raffinaderi. Vi har rigelig brug for investeringer i disse år, og det har jo ikke ligefrem vist sig at være de bedste forretninger.

Det fremgår af redegørelsen, at det fund, Amoco har gjort i Centralgraven i Nordsøen – altså ét fund ud af 11 borerer fra første runde, dvs. et fund på knap 10 pct. – svarer til de gennemsnitlige internationale fundrater, som olieindustrien regner med. Dette giver håb om flere fund i fremtiden.

Men også på dette område er ændringen i oliepriserne og i andre landes koncessionsvilkår naturligvis af betydning ved tilrettelæggelsen af tredje udbudsrunde. Også vedrørende disse forhold må man indrette sig på verden, som den er, og ikke verden, som den var, dengang man tilrettede en lovgivning, som kan trænge til at ændres. Det bliver derfor interessant at vurdere den redegørelse, som energiministeren i slutningen af februar vil forelægge for Det Enerkipolitiske Udvalg med henblik på erfaringerne fra de tidligere udbudsrunder og mulighederne for vilkårene for den fremtidige efterforskningspolitik og den beslutning, vi skal tage med hensyn til, om der skal påbegyndes en tredje runde.

Jeg vil endelig tilkendegive min tilfredshed med det samarbejde, der foregår i Danop mellem DOPAS og Danerco, og de erfaringer, det er lykkedes at høste inden for operatørsektoren. Jeg tror, det er meget væsentligt, at det netop foregår på denne måde. Vi ønsker ikke et egentligt statsinitiativ; men kan det udbygges i Danop, vil vi gerne diskutere dette. Vi må jo håbe, at det bliver muligt at udbygge det ud over efterforskningsvirksomhed.

Riishøj (SF):

En energiredegørelse af denne karakter kan vurderes ud fra to kriterier.

Den kan vurderes ud fra et liberalt-borgerligt, der til enhver tid vil gå ud fra de kortsigtede brændselspriser og den gældende teknologi. Den prøver at bilde ind, at der er et frit forbrugsvalg, og den tager afstand fra enhver form for offentligt ejerskab i energiforsyningen.

Men efter SF's opfattelse skal vi naturligvis tage hensyn til udviklingen i energipriserne, forudsat at disse ses i sammenhæng med spørgsmålet om miljøet, beskæftigelsen, betalingsbalancen, den langsigtede forsynings sikkerhed og en rationel energiudnyttelse.

Som bl.a. fremhævet i den Brundtland-rapport, som vi skal drøfte om et par dage her i Folketinget, drejer spørgsmålet om energipolitikken sig i højeste grad om international solidaritet og spørgsmålet om denne klodes økologiske balance og overlevelse. Fortsat uhæmmet vækst i forbruget af fossile brændsler vil skabe uoverskuelige luftforureningsproblemer og koncentrere den fremtidige vækst i de rigeste lande. Den andel, der vil blive tilbage til udviklingslandene, hvis befolkning stiger hastigt, vil blive stadig knappere.

Derfor fremføres kravet om det, der betegnes som bæredygtig vækst, det vil sige en udvikling uden forbrug, tværtimod nedsættelse af resourceforbruget, og kravet om en langt mere retfærdig fordeling af de eksisterende ressourcer. Det stiller krav også til vores energipolitik.

Med det som udgangspunkt vil jeg omtale spørgsmålet om afgiftsniveauet i energiministerens redegørelse. Det kan være fristende ud fra disse liberale, kortsigtede betragtninger, der ikke tager hensyn til den internationale situation, at gå ind for en generel afgiftsnedsættelse. Det vil jeg advare imod. Vi har bemærket, at Energirådet traditionen tro går ind for det, men givet er, at følger vi den linje, stiger brændselsforbruget, stiger importen, og herved bidrager vi til, at de ressourcer, som burde overføres til den fattigste del af verden, bliver mindre – i stil med, hvad andre europæiske lande gør.

Tiden er derfor ikke inde til en generel afgiftsnedsættelse, men nok til en omfordeling af afgiftsbyrden, sådan at det bliver de fossile brændsler og de mest forurenende, der får den højeste afgift, bl.a. kullet. Her er der i høj grad grund til at se på afgiftsstrukturen. Hvis dette er udgangspunktet, kan vi derfor støtte, at ministeren har nedsat dette udvalg, der skal vurdere det nuværende afgiftssystem, og jeg vil godt